

наречен слугински въпрос, бе втория проблем след стаята на Мишо.

Не обичаше да ходи на кино и много рядко съм я откъсвала от всекидневните ѝ грижи, за да посетим заедно някой нашумял филм. Но тя беше религиозна. Имаше в стаята си кандило и в някои тежки моменти се кръстеше.

Където и да отидеше, тя бързаше да се върне, защото смяташе, че е необходима на всички с нейните грижи.

Тя беше и много отзивчива към страданията на хората. Веднаж с болка ми разказа, че се запознала с една жена, която не познавала до тоя момент. Тя ѝ се изплакала, че състоянието ѝ е толкова тежко, че трябва да ѝ се помогне непременно. И тя, Веса Генева беше готова да отиде при брата си и да иска неговото съдействие. Но после, като се поразговорихме, тя разбра, че е излишно да върши това, защото ще създаде на брата си само главоболие.

Тя беше много привързана и към семейството на брата си Иван Харизанов и изживяваше силно някои неудачи, създали се в неговото семейство. Като че ли намираше някакъв смисъл да страда за близките си.

Политическите събития я вълнуваха силно и следеше тяхното развитие с голям интерес.

Необикновена нежност свързваше майката със сина. Веднаж тя беше болна и аз се задържах до леглото ѝ по - дълго. През това време се връща Мишо. Почти разплакан, той се доближи до нея, прегърна я и разцелува с голяма топлина. И с подробности се осведоми за нея, как е прекарала времето, докато той не е бил при нея, как се чувствувала, има ли болки и пр., като ярко изказа опасността от състоянието ѝ. Това ме порази. Аз си позволих да му напровя бележка, че болният не трябва да се обезкуражава като се подчертава опасността, която го грози. Какво голямо разплакано момче беше в момента той!

Но не само в дадения случай той беше гальовен с майка си. Такъв беше при всяко негово излизане, или връщане в къщи.

Двадесет години откак е починала Веса Генева и повече от шест години нейният любимец, но чрез изключително надарения си син, тя остави светла диря в живота. Да пребъде във вековете майката, която отдаде живота си за своя син!

октомври 1972 год.

/ Ц. Мих. Димитрова /

София

к. "Бъкстон", бл. 20., вх. В.

Ев. Иванова